

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8970/2561

พนักงานอัยการจังหวัดหลังสวนโจทก์ นาย ธ.โจทก์ร่วม นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 94, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 93, ป.อ. มาตรา 288, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยกระทำความผิดในคดีก่อนเมื่ออายุ 14 ปีเศษและจำเลยได้รับประโยชน์จาก พ.ร.บ.ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 จึงเพิ่มโทษจำเลยไม่ได้นั้น แม้จำเลยจะมีได้หยิบยกปัญหาข้อนี้ขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงสามารถหยิบยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นฎีกาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ขณะกระทำความผิดในคดีก่อนจำเลยมีอายุ 14 ปีเศษ เมื่อความผิดที่ได้กระทำในขณะมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตาม ป.อ. มาตรา 94 ดังนั้น ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยจึงไม่ชอบ ประกอบกับ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้วกลับมากระทำความผิด คดีนี้อีกเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2548 แสดงให้เห็นว่าจำเลยพ้นโทษในคดีก่อนตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2548 แล้ว เมื่อ พ.ร.บ.ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 มาตรา 2 บัญญัติให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2550 เป็นต้นไป และมาตรา 4 บัญญัติให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ต้องโทษในคดีความผิดต่างๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ ดังนั้นเมื่อความผิดที่โจทก์อาศัยเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ จำเลยต้องโทษและพ้นโทษไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ จำเลยจึงได้รับประโยชน์ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยได้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 92, 93, 288 และเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ระหว่างพิจารณา นายธีระศักดิ์ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต และขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการทำละเมิดเป็นเงิน 200,000 บาท และค่าขาดรายได้จากการประกอบอาชีพวันละ 1,000 บาท เป็นระยะเวลา 2 เดือน เป็นเงิน 60,000 บาท รวมเป็นค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 260,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนถึงวันฟ้อง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดในคดีอาญา จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 83 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษที่จะลงแก่จำเลยอีกกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 เป็นจำคุก 15 ปี กับให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 224,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันทำละเมิด (วันที่ 24 มีนาคม 2548) จนถึงวัน

ฟ้อง (วันที่ 14 กันยายน 2558) คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2548 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา โจทก์ร่วมไปนั่งดื่มสุราเพียงลำพังที่ร้านอาหาร ต่อมาตามวันเวลาและ สถานที่เกิดเหตุในฟ้อง โจทก์ร่วมออกไปปัสสาวะที่ข้างห้องน้ำหลังร้านอาหาร ระหว่างนั้นนายเฉลา จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1511/2549 ของศาลชั้นต้นกับพวกอีก 2 คน ร่วมกันใช้จอบ คราด และไม่เป็นอาวุธทุบตีโจทก์ร่วมถูกที่บริเวณศีรษะ ใบหน้า และลำตัว เป็นเหตุให้โจทก์ร่วม ได้รับอันตรายสาหัส กระดูกกรามบนหัก กระดูกไหปลาร้าซ้ายร้าว ฟันหน้าบนบิ่น และมีบาดแผลที่ ศีรษะ ริมฝีปากกับเนื้อคิ้วซ้ายอีกหลายแผล มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแแรกว่า จำเลยร่วมกับนายเฉลาและพวกกระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาหรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุโจทก์ร่วมไปนั่งดื่มสุรา อยู่ที่ร้านคาราโอเกะเพียงลำพัง ต่อมาเวลาประมาณ 24 นาฬิกา นายเฉลากับพวกอีก 2 คน มานั่งที่ โต๊ะข้างโจทก์ร่วมห่างประมาณ 3 ถึง 4 เมตร โจทก์ร่วมรู้จักนายเฉลามาก่อนเนื่องจากเคย ทะเลาะวิวาทกันเมื่อประมาณ 7 ถึง 8 ปี ก่อนหน้านั้น ส่วนชายอีก 2 คน ที่มากับนายเฉลานั้นคือ จำเลยและนายธีระวัฒน์ โจทก์ร่วมรู้จักบุคคลทั้งสองเช่นเดียวกัน เนื่องจากเคยเห็นหน้ามาก่อนและ อยู่บ้านละแวกเดียวกัน ต่อมาโจทก์ร่วมเดินไปปัสสาวะข้างห้องน้ำด้านหลังของร้านอาหาร ขณะที่ ยืนปัสสาวะอยู่โจทก์ร่วมได้ยินเสียงทางด้านหลังพูดว่า "เอาให้ตาย " โจทก์ร่วมจึงหันไปดูแล้วถูก นายเฉลาตีด้วยจอบจนโจทก์ร่วมล้มพุงกับพื้น จากนั้นนายเฉลาและจำเลยกับพวกเข้ารวมทำร้าย โจทก์ร่วมต่อ โดยจำเลยใช้คราดตีโจทก์ร่วมขณะที่ล้มนอนอยู่ด้วย โจทก์ร่วมจึงแกล้งทำเป็น หหมดสติ ขณะนั้นได้ยินเสียงชายคนหนึ่งในสามคนพูดว่า "กลับกันเถอะมันตายแล้ว" นายเฉลาและ จำเลยกับพวกจึงเดินออกไป หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมไปแอบซ่อนตัวอยู่ในคูน้ำ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยดี แล้วจึงเดินทางกลับบ้านและให้บิดาพาไปส่งโรงพยาบาล โดยขณะถูกทำร้ายโจทก์ร่วมมองเห็น เหตุการณ์ได้ตลอดเนื่องจากมีแสงไฟจากหลอดไฟฟ้าที่ห้องน้ำส่องสว่างมองเห็นได้ หลังเกิดเหตุ โจทก์ร่วมให้การต่อพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับเหตุที่ถูกทำร้ายและคนร้ายผู้ก่อเหตุ ต่อมา พนักงานสอบสวนนำภาพถ่ายของนายเฉลา จำเลย และนายธีระวัฒน์มาให้ตรวจสอบ โจทก์ร่วม ตรวจสอบแล้วยืนยันว่าบุคคลทั้งสามเป็นคนร้ายที่ร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วม เห็นว่า โจทก์ร่วม เบิกความตามลำดับเหตุการณ์อย่างเป็นเรื่องราว และโดยเฉพาะในส่วนของจำเลยนั้น โจทก์ร่วม เบิกความยืนยันว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ร่วมก่อเหตุด้วย โดยจำเลยร่วมเดินทางมาพร้อมกับนายเฉลา กับพวกอีกหนึ่งคนตั้งแต่แรก และจำเลยร่วมรวมทำร้ายโดยใช้คราดทุบตีโจทก์ร่วมในขณะเกิดเหตุ ซึ่งหากโจทก์ร่วมจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือจำจำเลยไม่ได้ โจทก์ร่วมก็ไม่น่าจะจะสามารถเบิกความ ยืนยันเช่นนั้นได้ แม้ขณะเกิดเหตุจะเป็นเวลากลางคืน แต่ได้ความจากโจทก์ร่วม นางรัตนา เจ้าของร้านที่เกิดเหตุ และพันตำรวจโทสาคร พนักงานสอบสวนว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีแสงไฟจาก หลอดไฟฟ้าซึ่งติดที่ห้องน้ำส่องสว่างมองเห็นเหตุการณ์ได้ และเมื่อพิจารณาสำเนาภาพถ่าย ประกอบการตรวจที่เกิดเหตุ สำเนาแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ประกอบกับต้นฉบับของ สำเนาภาพถ่ายและสำเนาแผนที่ในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1511/2549 ของศาลชั้นต้น ซึ่งผูกรวมกับสำนวนคดีนี้ พบว่าร้านอาหารที่เกิดเหตุ ร้านขายของชำใกล้เคียงกับร้านอาหารที่เกิดเหตุ และห้องน้ำด้านหลังร้านอาหาร ติดตั้งหลอดไฟนีออนส่องสว่างทำให้มองเห็นเหตุการณ์ได้ด้วย เมื่อ โจทก์ร่วมเคยมีเหตุทะเลาะวิวาทกับนายเฉลามาก่อน ดังนั้นเมื่อนายเฉลาและจำเลยกับพวกเดิน

เข้ามาภายในร้าน โจทย์ร่วมจึงยอมต้องคอยระวังสังเกตนายเฉลาและจำเลยกับพวกเป็นธรรมดา ประกอบกับโจทย์ร่วมรู้จักและเคยเห็นหน้าจำเลยมาก่อน และจำเลยนำสืบบอมรับว่า คืบเกิดเหตุ จำเลยมายังร้านอาหารที่เกิดเหตุ และระหว่างอยู่ภายในร้านนายเฉลามานั่งร่วมโต๊ะเดียวกับจำเลย ด้วยจริง จึงยอมทำให้โจทย์ร่วมมีโอกาสมองเห็นและจดจำจำเลยได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น ทั้งหลังจาก พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลประมาณ 1 สัปดาห์ โจทย์ร่วมก็ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน เกี่ยวกับเหตุคดีนี้ โดยยืนยันว่าจำเลยกับพวกเป็นคนร้ายที่ร่วมกันรุมทำร้ายโจทย์ร่วม พร้อมทั้ง ลงลายมือชื่อยืนยันภาพถ่ายของจำเลยกับพวกต่อพนักงานสอบสวนด้วย ซึ่งในข้อนี้โจทย์และโจทย์ ร่วมมีพันตำรวจโทสาคร พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่า เมื่อพยานสืบสวน ทราบว่าจำเลยกับพวกคือบุคคลที่เดินตามโจทย์ร่วมไปยังห้องน้ำ พยานจึงนำภาพถ่ายของจำเลย กับพวกมาให้โจทย์ร่วมตรวจสอบ โจทย์ร่วมตรวจสอบแล้วยืนยันว่าจำเลยกับพวกเป็นคนร้ายในคดี นี้จริง อันเป็นการสอดคล้องกับคำเบิกความของโจทย์ร่วม ทำให้เชื่อว่าโจทย์ร่วมสามารถมองเห็น และจดจำได้ว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ร่วมก่อเหตุด้วยจริง นอกจากนั้นโจทย์และโจทย์ร่วมยังมีนาง รัตนาเจ้าของร้านอาหารที่เกิดเหตุ เป็นพยานเบิกความว่า หลังเกิดเหตุพยานเคยไปให้การเกี่ยวกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อพนักงานสอบสวน ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนนำภาพถ่ายของจำเลยกับ พวกมาให้ตรวจสอบ พยานตรวจสอบแล้วยืนยันว่าจำเลยกับพวกเดินทางไปยังร้านอาหารของ พยานในคืนเกิดเหตุจริง และพยานยังเคยเบิกความในคดีที่นายเฉลาถูกฟ้องเป็นจำเลยด้วย แม้ พยานปากนี้จะเบิกความในทำนองว่าพยานจดจำจำเลยและเหตุการณ์บางอย่างไม่ได้ก็ตาม แต่ ขณะที่พยานเบิกความในคดีนี้นั้นเป็นเวลาหลังเกิดเหตุนานถึง 10 ปีเศษ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่ พยานย่อมจะไม่สามารถจดจำรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์และบุคคลทั้งหมดได้ เมื่อพิจารณา สำเนาคำให้การและสำเนาคำเบิกความเอกสารแล้วพบว่าพยานปากนี้ให้การในชั้นสอบสวนใน วันเกิดเหตุและเบิกความต่อศาลในคดีก่อนหลังเกิดเหตุเพียง 1 ปีเศษเท่านั้น ขณะนั้นพยานย่อม สามารถจดจำเหตุการณ์และรายละเอียดต่าง ๆ ได้มากกว่าขณะที่เบิกความในคดีนี้ ดังนั้นคำให้การ ในชั้นสอบสวนและคำเบิกความของพยานปากนี้ในคดีก่อนจึงน่าเชื่อถือ เมื่อพยานปากนี้ให้การ และเบิกความในคดีก่อนว่า เมื่อโจทย์ร่วมเดินออกจากร้านไปห้องน้ำแล้ว จำเลยกับพวกเดินตามไป หลังจากนั้นสักพักหนึ่งจำเลยกับพวกกลับมาชำระค่าอาหารแล้วออกจากร้านไป อันเป็นการ สอดคล้องกับคำเบิกความของโจทย์ร่วม ทำให้คำเบิกความของโจทย์ร่วมมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ มากยิ่งขึ้น เมื่อพยานโจทย์และโจทย์ร่วมทุกปากไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุ ระวังสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลย เชื่อว่าพยานทุกปากเบิกความตามความจริง พยานหลักฐานโจทย์และโจทย์ร่วมจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่า จำเลยเป็นคนร้ายที่ร่วมรุมทำร้าย โจทย์ร่วมในขณะเกิดเหตุจริง เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วพบว่า จำเลยกับพวกร่วมกันใช้จอบ คราด และไม้ซึ่งเป็นวัตถุขนาดใหญ่เป็นอาวุธทุบตีโจทย์ร่วม ถูกที่ บริเวณศีรษะ ใบหน้า และลำตัวอันเป็นอวัยวะสำคัญ เป็นเหตุให้โจทย์ร่วมได้รับบาดเจ็บกระดูก กรามบนหัก กระดูกไหปลาร้าร้าว และมีบาดแผลที่ศีรษะ ริมฝีปากกับเนื้อคิ้วซ้ายอีกหลายแผล แสดงให้เห็นว่าจำเลยกับพวกทุบตีโจทย์ร่วมอย่างแรงหลายครั้ง การกระทำของจำเลยกับพวกจึง เป็นการกระทำโดยมีเจตนาฆ่า เมื่อโจทย์ร่วมไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยจึงมีความผิดฐานร่วมกัน พยายามฆ่าโจทย์ร่วม ส่วนที่จำเลยนำสืบว่า วันเกิดเหตุจำเลยกับนายธีระวัฒน์เดินทางไปยัง ร้านอาหารที่เกิดเหตุและพบนายเฉลา กับพวกอีก 2 คน มาที่ร้าน ต่อมานายเฉลา กับพวกอีก 2 คน ออกไปเข้าห้องน้ำ หลังจากนั้นเจ้าของร้านจะปิดร้าน จำเลยจึงให้นายธีระวัฒน์ชำระค่าอาหารแล้ว

เดินทางกลับบ้าน โดยจำเลยมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น เห็นว่า จำเลยเบิกความเป็นพยานปากเดียวลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน พยานหลักฐานจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองโจทก์ร่วมมาก่อน จึงไม่มีเหตุจูงใจที่จะฆ่าโจทก์ร่วมนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความยืนยันว่าโจทก์ร่วมเคยมีเหตุทะเลาะวิวาทกับนายเฉลามาก่อน เมื่อจำเลยเดินทางมาพร้อมกับนายเฉลาและร่วมกับนายเฉลารุมทำร้ายโจทก์ร่วมโดยมีเจตนาฆ่า จึงต้องถือว่าจำเลยร่วมกับพวกมีเจตนาฆ่าโจทก์ร่วมด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาว่า ก่อนเกิดเหตุโจทก์ร่วมดื่มสุราตั้งแต่วันที่ 21 นาฬิกา ถึง 3 นาฬิกา เป็นเวลานานถึง 6 ชั่วโมง โจทก์ร่วมจึงย่อมจะต้องมีเมามาสุรา และขณะเกิดเหตุนายเฉลาเป็นคนร้ายคนแรกที่ใช้จอบตีศีรษะ โจทก์ร่วมจึงย่อมจะต้องตกใจและมึนงงจนไม่สามารถจดจำคนร้ายคนอื่นได้นั้น เห็นว่า เหตุคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณ 00.30 นาฬิกา มิใช่ 3 นาฬิกา ตามที่จำเลยอ้าง ส่วนการถูกทำร้ายนั้นโจทก์ร่วมเบิกความเพียงว่า นายเฉลาใช้จอบตีโจทก์ร่วมเป็นคนแรกเท่านั้น มิได้เบิกความว่าตีที่ศีรษะตามที่จำเลยอ้าง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่แตกต่างจากสำนวน จึงฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาต่อไปว่า จอบ คราด และไม้ของกลางเป็นเพียงเครื่องมือและสิ่งของที่วางทิ้งไว้ตรงบริเวณที่เกิดเหตุเท่านั้น เมื่อไม่มีพยานปากใดยืนยันว่าเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ก่อเหตุและไม่มีการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ จึงรับฟังไม่ได้ว่าเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ในการกระทำความผิดนั้น เห็นว่า จำเลยมิได้หยิบยกข้อเท็จจริงส่วนนี้ขึ้นต่อสู้ในศาลชั้นต้น และเมื่อศาลชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติในคำพิพากษาว่า จอบ คราด และไม้ของกลางเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ทุบตีทำร้ายโจทก์ร่วม จำเลยก็ได้อุทธรณ์โต้แย้งข้อเท็จจริงในส่วนนี้ด้วย ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่จำเลยฎีกาว่า จอบ คราด และไม้ของกลางมิใช่อาวุธที่คนร้ายใช้ในการกระทำความผิดนั้น จึงเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง มาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ที่จำเลยฎีกาต่อไปว่า บาดแผลของโจทก์ร่วมมิได้เกิดขึ้นจากความคมของหน้าจอบและปลายแหลมของซี่คราด แสดงให้เห็นว่า คนร้ายใช้สันข้างของจอบหรือสันข้างของคราดตีทำร้ายโจทก์ร่วม คนร้ายจึงมิได้มีเจตนาฆ่ามีเพียงเจตนาทำร้ายเท่านั้น เห็นว่า จอบและคราดเป็นเครื่องมือขนาดใหญ่สามารถใช้ทำอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ แม้มิได้ใช้หน้าจอบหรือซี่คราดตีทำร้าย แต่หากตีถูกที่อวัยวะสำคัญโดยแรงก็สามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อโจทก์ร่วมถูกรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายสาหัส กระดูกกรามบนหัก กระดูกไหปลาร้าซ้ายร้าว ฟันหน้าบนบิ่น และมีบาดแผลอีกหลายแห่งที่ศีรษะ ริมฝีปากกับเหนือคิ้วซ้าย ย่อมแสดงให้เห็นว่าคนร้ายร่วมกันใช้อาวุธรุมตีทำร้ายโจทก์ร่วมโดยมีเจตนาฆ่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อสุดท้ายว่า ศาลล่างทั้งสองพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยฎีกาว่า จำเลยกระทำความผิดในคดีก่อนเมื่ออายุเพียง 14 ปีเศษเท่านั้น และจำเลยได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 จึงเพิ่มโทษจำเลยไม่ได้ เห็นว่า แม้จำเลยจะได้หยิบยกปัญหาข้อนี้ขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงสามารถหยิบยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นฎีกาได้ ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อพิจารณาสำเนาภาพถ่ายพบว่าจำเลยเกิดเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2528 ดังนั้นการที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีก่อนเมื่อวันที่ 14 กันยายน 2543 จึงแสดงให้เห็นว่าขณะกระทำความผิดคดีก่อนนั้นจำเลยมีอายุ 14 ปีเศษ เมื่อความผิดที่ได้กระทำในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 94 ดังนั้นการที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยจึงไม่ชอบ ประกอบกับโจทก์ฟ้องว่าจำเลยพ้นโทษคดีดังกล่าวแล้วกลับมากระทำความผิดคดีนี้ขึ้นอีกเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2548 แสดงให้เห็นว่าจำเลยพ้นโทษในคดีก่อนตั้งแต่ก่อนวันที่ 24 มีนาคม 2548 แล้ว เมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 มาตรา 2 บัญญัติให้พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2550 เป็นต้นไป และมาตรา 4 บัญญัติให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่างๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ ดังนั้นเมื่อความผิดที่โจทก์อาศัยเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ จำเลยได้ต้องโทษและพ้นโทษไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ อันเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดแล้ว จำเลยย่อมได้รับประโยชน์ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลย 10 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน ยกคำขอให้เพิ่มโทษ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

จรัญ เนาวพนานนท์ · อธิคม อินทุฤดี · พิชัย เพ็งผ่อง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8970/2561>